

COLUMN OUDE GARDE JONGE VEULENS

Het is van alle tijden, een steeds terugkerend gezegde “de jeugd wil er niets meer voor doen” of “wij in onze tijd” De oude garde roept steeds loeihard, nooit hoor ik opbouwende kritiek, nooit tonen ze enig begrip. Toen liep ik zelf nog, nu sta ik aan de andere kant en geef trainingen. Soms komen deze gedachten ook bij mij bovendrijven maar gelukkig kan ik het een beetje nuanceren.

Ik merk toch ook dat er veel veranderd is. Persoonlijk vind ik dat jongeren het tegenwoordig moeilijker hebben dan vroeger, de oude glorieën hebben wel een beetje gelijk dat men het nu wel makkelijker opneemt, soms te makkelijk en dan moet ook ik op mijn tanden bijten om dit niet van de daken te schreeuwen maar dat ze dit zo makkelijk opnemen is mogelijk toch grotendeels aan de veranderde maatschappij te wijten.

Zo komt er nu meer op de jongeren af dan 20 jaar geleden. Vroeger begon men deels te sporten om sociale contacten op te bouwen. Jongeren konden andere jongeren leren kennen via een sportclub. Dit is nu weggefallen, men hoeft niet meer naar een sportclub te gaan hiervoor. De sociale contacten worden nu gecreëerd via de computer. De computer is het scherm van de hele wereld. We hoeven de deur niet meer uit, alles gebeurt bijna live voor je. Je kan chatten en vrienden creëren waar ook ter wereld. Vroeger zette de zoektocht naar deze contacten de jongeren aan om naar een club te gaan, alsook de verveling. Er was als men eens thuis was niks te beleven. Huiswerk gedaan kon je wel naar TV kijken maar het programma aanbod was nog niet zoals nu. BRT1 en BRT2, 3 Ned. posten en 2 Franstalige tv zenders, meer hadden we niet in België. Niets hield hun thuis, men ging dan maar naar een sportclub. En als ze nu dan toch besluiten om te gaan sporten is er een overaanbod. Vroeger

waren er maar 3 sporten. Voetbal, wielrennen en atletiek. Deed je een andere sport dan was je al snel een buitenbeentje. Door dit beperkt sportaanbod was de basis breder waardoor men net als bij een piramide een hogere top krijgt.

Maar de grootste verandering is er toch gekomen door de druk van de maatschappij op de jongeren. Deze is veel groter geworden. Men verwacht dat men goed studeert, een mooi diploma haalt, dan een mooie job vindt, een huis koopt, een auto, een computer, een GSM... Alles wil en moet men hebben, anders heeft men gefaald voor de buitenwereld. Dit samen met de verhoogde werkdruk (werk waarvoor men vroeger 10 man had moet nu gedaan worden door de helft) zorgt ervoor dat men 's avonds misschien nog wel eens wil gaan lopen maar dan op een ontspannende manier. Men kan het niet meer opbrengen nog diep te gaan op training. Vroeger werd er gewoon gezorgd dat men een huis had, auto, computer en alle andere luxe bestond toen nog niet. Werkdruk was minder. In veel gezinnen bleef de vrouw thuis, eens van het werk terug moest de man dus niets anders doen. Hij kon heel ontspannen aan de training beginnen, alle thuiswerk werd overgelaten aan de vrouw. Nu moet men omdat het financieel niet meer haalbaar is met 2 gaan werken. Dit betekent eens thuis dat er nog wel het een en het ander te doen is. De nieuwe man werd gecreëerd, de man die meehelpt in het gezin.

De maatschappij heeft ook een serieuze evolutie gemaakt. We zijn helemaal gegroeid naar een kapitalistische samenleving die er ook voor gezorgd dat men niets meer voor niks wil doen. Jongeren vragen "wat win ik erbij?" Als je dan ook nog de tegenwerking hebt van de sportbonden die ook niet meer voor de nodige beloningen zorgt door atleten uit te zenden dan is het snel duidelijk voor deze sporters. Deze beloningen moeten niet altijd geld zijn maar tot 15 jaar geleden motiveerden men vanuit de bond nog door uitzending naar kampioenschappen. Voor een WK veldlopen zond men bvb 9 man effectief en 3 man stond reserve. Was men het jaar ervoor bvb net uit de ploeg gevallen dan ging men harder trainen, Hierdoor werd de druk ook op de leden van de ploeg groter. De ene atleet zette de andere atleet aan tot harder trainen. Nu is dit weggefallen. Men komt als 18 jarige bij de senioren terecht, en ziet het grote gat tussen hun en de absolute top en geeft er de brui aan. Door het wegvallen van de selecties is er een groot deel van de subtop weggefallen. Het gat is voor vele bijna overbrugbaar. Men kan niet met tussenstappen naar de absolute top doorgroeien. De selectiepolitiek van vele sportbonden is dat men alleen uitgezonden mag worden als men medailles kan winnen. Is dit wel de juiste politiek? Zorgt dit er niet voor dat de piramidestructuur verdwijnt? Dat de top wordt afgestompt? Is het uitzenden van veel sporters ook niet goed voor het creëren van een sportcultuur en het aanzetten van jongeren? En dan is dit klasseverschil door de opkomst van de Afrikaanse lopers nog eens extra groter geworden. VROEGER: als men 30 min liep op de 10km kon men al beginnen dromen. "Als ik wat harder train? Dan kan ik 29 min op de 10km, misschien heb ik wel talent en als alles meezit wel 28min, dan zou ik bij de wereldtop horen" NU: als men 30min loopt op de 10km denkt men " Man, die Bekele loopt 26 min, voor de wereldtop moet ik 27 min lopen, dat kan ik nooit" , men denkt niet aan die 28 min op de 10km, men ziet dat de wereldtop in het lange afstandslopen zonder doping niet haalbaar is en laat de schouders hangen. Men haakt af en gaat wat fietsen of voetbal kijken...